

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usoz-92/2024-6

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Blanše Turić, predsjednice vijeća, dr. sc. Sanje Otočan, Senke Orlić-Zaninović, Snježane Horvat-Paliska i Jelene Rajić, članica vijeća te više sudske savjetnice - specijalistice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u postupku ocjene zakonitosti općeg akta pokrenutog po zahtjevu MI iz [adresa], na sjednici vijeća održanoj dana 17. prosinca 2024.

p r e s u d i o j e

Ukida se članak 5. stavak 2. Odluke o lokalnim porezima Grada Novalje ("Narodne novine" broj 157/23. i "Županijski glasnik Ličko-senjske županije" broj 30/23.).

Obrazloženje

- Podnositelj je ovom Sudu podnio zahtjev za ocjenu zakonitosti članka 5. stavka 2. Odluke o lokalnim porezima Grada Novalje (dalje: Odluka).
- Podnositelj u zahtjevu u bitnome ističe da mu je rješenjem Upravnog odjela za poslove lokalne samouprave i upravu Grada Novalje klasa: UP/I-410-03/24-01/2894, urbroj: 2125-6-04-01/02-24-1 od 6. svibnja 2024. utvrđena obveza poreza na kuće za odmor za 2024. koje rješenje se temelji na osporenoj Odluci. Ističe da se prema osporenoj odredbi članka 5. stavka 2. Odluke porez na kuće za odmor izgrađene prije 15. veljače 1968. plaća u visini od 2,50 eura/m², dok se prema stavku 1. istog članka plaća u visini od 5 eura/m². Smatra da ne postoje socijalni, pravni ili bilo koji drugi razlozi za razlikovanje poreznih obveznika prema vremenu gradnje nekretnine na koju se plaća porez na kuće za odmor. Navodi da je porez neutralan, a jedini kriterij za razrez tog poreza je, koristi li se kuća (nekretnina) kao mjesto stalnog ili povremenog stanovanja, o čemu već postoje relevantna upravna i upravnosudska praksa. Ističe da Zakon o lokalnim porezima donositelju odluke nije dao ovlast za utvrđivanje različitih poreznih opterećenja na temelju vremena gradnje nekretnine, a niti to proizlazi iz odredbe članka 42. tog Zakona. Stoga smatra kako navedeno razlikovanje nema jasnu socijalnu i društvenu funkciju niti legitiman cilj te je riječ o proizvoljnoj odredbi koja diskriminira porezne obveznike, vlasnike nekretnina

izgrađenih nakon 15. veljače 1968. Iz navedenih razloga predlaže ovom Sudu da ukine osporenu odredbu članka 5. stavka 2. Odluke.

3. Ovaj Sud je pozvao donositelja općeg akta na očitovanje. Očitovanje na navode podnositelja dostavio je gradonačelnik Grada Novalje.

4. U očitovanju se u bitnome ističe da je osporena Odluka na snazi te da odredba članka 42. Zakona o lokalnim porezima ovlašćuje predstavničko tijelo da svojom odlukom propiše visinu poreza, ovisno o mjestu, starosti, stanju infrastrukture te drugim okolnostima bitnim za korištenje kuće za odmor, što proizlazi i iz Upute Ministarstva financija, Porezne uprave, Središnjeg ureda, klasa: 410-01/19-01/235 od 6. listopada 2019. upućene Gradu Novalji, koja se dostavlja uz očitovanje. Nadalje se ističe da visinu poreza, ovisno o starosti objekta može propisati svojom odlukom jedinica lokalne samouprave iz čega slijedi da osporena Odluka nije nezakonita i u suprotnosti sa Zakonom o lokalnim porezima. U očitovanju se navodi da osporena Odluka nije u suprotnosti ni sa Zakonom o suzbijanju diskriminacije jer određivanje manjeg iznosa poreza na objekte izgrađene prije 15. veljače 1968. ne spada niti u jedan oblik diskriminacije propisan člankom 1. navedenog Zakona.

5. Zahtjev je osnovan.

6. Na temelju članka 42. Zakona o lokalnim porezima („Narodne novine“ 115/2016., 101/2017., 114/2020., 114/2023. – dalje: ZLP) i članka 32. Statuta Grada Novalje ("Županijski glasnik Ličko-senjske županije" 8/21. i 31/21.) Gradsko vijeće Grada Novalje na sjednici održanoj 30. studenog 2023. donijelo je Odluku o lokalnim porezima Grada Novalje.

7. Odredba članak 5. stavka 1. Odluke glasi:

Porez na kuće za odmor plaća se u visini od 5 eura po jednom četvornom metru korisne površine kuće za odmor godišnje.

Osporena Odredba članka 5. stavka 2. Odluke glasi:

Iznimno od stavka 1. na kuće za odmor izgrađene prije 15. veljače 1968. porez na kuće za odmor plaća se u visini od 2,50 eura po jednom četvornom metru korisne površine kuće za odmor godišnje.

8. Odredbom članka 2. stavka 1. točke 12. ZLP-a propisano je, da je kuća za odmor svaka zgrada ili dio zgrade ili stan koji se koristi povremeno ili sezonski, dok se kućom za odmor ne smatraju gospodarstvene zgrade koje služe za smještaj poljoprivrednih strojeva, oruđa i drugog pribora.

9. Odredbom članka 20. stavka 1. točke 2. ZLP-a propisano je da jedinice lokalne samouprave mogu uvesti porez na kuće za odmor. Porez na kuće za odmor prema odredbi članka 25. stavka 1. ZLP-a plaćaju pravne i fizičke osobe koje su vlasnici kuća za odmor.

10. Odredbom članka 26. stavka 1. ZLP-a propisano je da se porez na kuće za odmor plaća od 0,60 do 5 eura/m² korisne površine kuće za odmor. Visinu poreza na kuće za odmor propisuje svojom odlukom predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave (stavak 2.).

11. ZLP u članku 27. stavku 1. propisuje da se porez na kuće za odmor ne plaća za kuće za odmor koje se ne mogu koristiti zbog ratnih razaranja i prirodnih nepogoda (poplava, požar, potres) te starosti i trošnosti.

12. Prema odredbi članak 42. stavka 1. točke 2. ZLP-a predstavničko tijelo jedinice lokalne samouprave svojom odlukom utvrđuje za potrebe plaćanja poreza na kuće za odmor, visinu poreza na kuće za odmor, a ovisno o mjestu, starosti, stanju

infrastrukture te drugim okolnostima bitnim za korištenje kuće za odmor, i nadležno porezno tijelo za utvrđivanje i naplatu poreza.

13. Za ocjenu zakonitosti osporene Odluke mjerodavne su odredbe ZLP-a, iz kojih odredbi proizlazi da je uvođenje poreza na kuće za odmor tzv. opcijskog poreza prepušteno jedinicama lokalne samouprave, dok je kriterij za utvrđivanje statusa kuće za odmor namjena nekretnine te koristi li se kuća za odmor povremeno ili sezonski.

14. Za nekretnine za koje se može utvrditi porez na kuće za odmor, zakonodavac je propisao raspon od najvišeg do najnižeg iznosa visine poreza na kuće za odmor te je ovlastio jedinicu lokalne samouprave da za potrebe utvrđivanja tog poreza odlukom utvrdi visinu poreza na kuće za odmor, uvažavajući pri tome okolnosti svog područja, odnosno mjesto gdje se kuća za odmor nalazi, starost, komunalnu infrastrukturu, kao i druge okolnosti koje su bitne za korištenje kuće za odmor.

15. Dakle, jedinice lokalne samouprave svojom odlukom mogu propisati i niže stope poreza na kuće za odmor zbog postojanja okolnosti koji utječu na kvalitetu, odnosno uporabljivost korištenja kuće za odmor u odnosu na kuće za odmor kod kojih takvih okolnosti nema.

16. U konkretnom slučaju donositelj je odredbom članka 5. stavka 1. Odluke visinu poreza na kuće za odmor propisao u najvišem zakonom propisanom iznosu. Međutim, u osporenoj odredbi stavka 2. članka 5. Odluke propisao je nižu stopu poreza na kuće za odmor za sve objekte koji su izgrađeni prije 15. veljače 1968., vezujući taj datum za kriterij starosti objekta.

17. Nije sporno da se prema mjerodavnim propisima o gradnji, sve što je na području Republike Hrvatske izgrađeno do navedenog datuma, smatra da je izgrađeno na temelju odgovarajuće dozvole za gradnju.

18. Polazeći od odredbi ZLP-a, prema ocjeni ovoga Suda, godina izgradnje kuće za odmor, sama po sebi, nije nužno vezana za kvalitetu kuće za odmor, odnosno mogućnost njene uporabe u funkcionalnom smislu. Naime, propisivanje manjeg iznosa porezne obveze pretpostavlja da određene okolnosti kao što su starost neke nekretnine, manje atraktivan položaj određene zone u kojoj se nekretnina nalazi te komunalna opremljenost određenog područja utječu na kvalitetu korištenja takve nekretnine u odnosu na nekretnine kod kojih takvih okolnosti nema. Stoga se razlikovanje poreznih obveznika, odnosno vlasnika nekretnina samo prema vremenu gradnje njihovih nekretnina, ne nalazi zakonitim.

19. S obzirom da ovaj Sud ocjenjuje da osporena odredba članka 5. stavka 2. Odluke nije u suglasju s mjerodavnim odredbama ZLP-a, nije posebno razmatrao navode podnositelja u odnosu na povrede Zakona o suzbijanju diskriminacije.

20. Trebalo je stoga na temelju članka 162. stavka 3. u vezi s člankom 169. stavkom 1. ZUS/ 24 odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu, 17. prosinca 2024.

Predsjednica vijeća:
Blanša Turić, v.r.